

Arrest

nr. 126 295 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 april 2014.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 februari 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing, die verzoeker op 18 februari 2013 ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de loutere reden dat de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing “*bij wet is opgeschorst*”, zoals verweerder voorhoudt in zijn nota met opmerkingen. Het gegeven dat de uitvoering van de bestreden beslissing is opgeschort zolang de beroepsprocedure ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake verzoekers asielaanvraag aanhangig is, doet geen afbreuk aan het belang dat verzoeker heeft bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat op grond van een discretionaire bevoegdheid werd getroffen. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State is niet dienstig, gezien de feiten aan het geciteerde arrest ten grondslag liggen geenszins vergelijkbaar zijn met deze in huidige zaak.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 31 maart 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking werd op 1 april 2014 per aangetekende zending aan de partijen overgemaakt.

3.3. Verzoeker richt op 14 april 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 mei 2014 staat het volgende vermeld: “*De voorzitter wijst partijen op de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen “op een intempestieve manier”: wanneer een bevel wordt gegeven terwijl de asielprocedure nog lopende is, brengt dit een risico met zich mee op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarvan het toepassingsgebied ruimer is dan enkel de asielprocedure. Zij stelt dat deze handelwijze neerkomt op het “afvangen” van de asielzoeker en “een schizofrene situatie” creëert en dat de verwerende partij zich hierbij niet kan verschuilen achter een gebonden bevoegdheid. Verder stelt zij dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, en zeker indien dit een herhaald bevel betreft, aanleiding kan geven tot het opleggen van een inreisverbod, zodat zij hoe dan ook haar belang behoudt. De verwerende partij heeft geen opmerkingen en verwijst naar haar nota.*”

Wat betreft verzoekers betoog omtrent het behoud van zijn belang – met name dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zeker indien het een herhaald bevel betreft, aanleiding kan geven tot het opleggen van een inreisverbod – merkt de Raad op dat dit betoog niet dienstig is. In de beschikking wordt immers geenszins voorgehouden dat er sprake is van een gebonden bevoegdheid en dat verzoeker geen belang zou hebben bij zijn beroep, doch wordt enkel gesteld dat het aangevoerde middel ongegrond lijkt. Door te wijzen op zijn belang, weerlegt verzoeker de grond van de beschikking niet. Waar verzoeker verder aangeeft dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven zolang de asielprocedure nog niet is afgesloten, en dit omwille van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit betoog reeds heeft

ontwikkeld in zijn verzoekschrift. In de beschikking van 31 maart 2014 werd hieromtrent gesteld dat de in casu bestreden beslissing geen gedwongen repatriëring inhoudt, dat het indienen van een beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert en dat het beroep tegen laatstgenoemde beslissing alleszins door de Raad werd verworpen bij arrest met nummer 108 751 van 29 augustus 2013. Door een herhaling van zijn betoog zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, en de overtuiging dat de situatie zoals zij zich voordoet schizofreen is en het bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op een ongeschikt moment, weerlegt verzoeker deze grond van de beschikking niet. Derhalve brengt hij geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA